

zonneshijn en liefde wanneer ik een vaste betrekking zou gekregen hebben. Ik heb haar nu, die vaste betrekking, nu win ik geld genoeg hoort gij, maar van het huisje en de rest komt er niets. Netje gij begrijpt wel dat het iets anders zal zijn met een andere, men bemint geen tweemaal op dezelfde manier.

Ik moest haar antwoorden en ik zei: „Het gáát...”

„Ja...” begon zij en voleindigde niet.

Ik viel in: „Het had allemaal anders kunnen gaan. Ware hij niet gekomen, Netje, of hadt gij naar hem niet geluisterd!” Ik schrikte om hetgene ik uitgesproken had, want ik wilde haar niet kwetsen zodat ik aandrong: „Meen niet dat ik u iets verwijt. Ik begrijp best dat gij op mij niet kondt wachten. Het was ook geen leven bij den oom waar gij wel inwonen moest. En gij weet wel dat ik toen geen kans zag om aan werk te geraken, dat ik toen...”

Ik zweeg. Over haar wangen kwamen enkele tranen gevloeid, zij liepen langs haar neusvleugels in haar mond. Een druppel viel in haar kom koffie.

„Maar...”

Zij glimlachte en stelde mij gerust. „Gij hoeft u niet te schamen Albert. Wij mogen er echter niet verder over spreken. Is het niet waar, Albert?”

Ik zei maar ja, wat zou ik ook anders.

„Gij hebt het toch vergeven, nietwaar?”

Nietwaar, nietwaar. Ontroer mij zo niet. Straks moet ik terug naar de auto. „Netje, vertel mij eens eerlijk, houdt gij van elkander niet?”

„Toch wel,” antwoordde zij mak.

Ik wilde niet spreken over de nicht aan wie hij mij voorgesteld had. Ik vroeg alleen: „Is hij nooit hard voor u?”

„Soms. Hij heeft ook veel kommer. Dat is eigenlijk het ergste. Hij verdient niet genoeg.”

„En gij verwacht een kind?”

Zij boog het hoofd en ik vermoedde veel meer dan ik zag of hoorde. „Gij moogt niet huilen, drong ik aan. Of ik kom hier nooit meer terug, hoort gij, nooit meer!”

Ik had in mijn brieven tas nog twee honderdfrankbiljetten steken, ik verlangde ze haar te geven en ik durfde het niet. Ik stond recht, ik wist niet meer wat te zeggen of te doen.

„Gaat gij weg?” vroeg zij door haar tranen heen.

„Ja, ik moet wel. Maar gij moet mij iets beloven Netje. Als ik iets voor u mocht kunnen doen, zult gij mij schrijven? Of...” En mijn linkerhand zocht naar mijn tas.

Zij weerde het af. En zij beloofde het andere.

„Kunnen wij nu niet eens echt dapper zijn, gelijk die avond, herinnert gij u, toen gij mij afgescheept hebt? Herhaal nu eens dat ik mag gaan lopen!...”

„Wel loop dan maar!” poogde zij te schertsen.

„En mag ik nog eens terugkomen?”